

Yvonne Kroonenberg

Een echte ponyvriendin

Leopold / Amsterdam

Boeken van Yvonne Kroonenberg

Een pony om van te houden

Sophie

Mijn pony, mijn pony

De zomer met mijn pony

Voor altijd mijn pony

Rosa

Rosa's verzorgpony

Rosa's ponyvrienden

Rosa's droompony

Kijk ook op www.yvonnekroonenberg.nl

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Yvonne Kroonenberg

Omslagbeeld en vormgeving: b'IJ Barbara

Foto schutbladen: Frank Jansen

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7056 0 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Mag ik op ponyles?

Ik was twaalf toen ik voor het eerst in de manege kwam. Het was begin september en ik zat nog maar net op de middelbare school. Marylou, een meisje uit mijn klas, had me meegenomen. Ik stond bij de ingang van de stal en dacht: dit is wat ik wil! Ik wist ook meteen dat het niet kon. Bij mij thuis vinden ze paardrijden net zoiets als golfen of hockeyen: dat doen wij niet.

‘Schiet nou op,’ zei Marylou. ‘We moeten poetsen.’

Ze liep voor me uit naar de kantine, die ze ‘de foyer’ noemde. Daar hing naast de balie een schoolbord waarop de namen van de pony’s stonden en wie de volgende les op ze mocht rijden. Het gekke was dat ik toch heel even dacht dat mijn naam daar ook zou staan: Doenja.

Toen ik aan het eind van de middag thuiskwam, zat mijn moeder op de bank televisie te kijken. Ze dronk cola en had een zak chips opengemaakt.

‘Wil je ook chips?’ vroeg ze en ze klopte op de plaats naast haar.

Ik ging zitten. ‘Mag ik op ponyles?’ vroeg ik.

‘Nee gekkie,’ zei ze meteen.

Ik begon haar te vertellen dat ik had geholpen met poetsen en dat ik nu wist hoe je hoeven uitkrabt met een hoevenkrabber. ‘Ja ja,’ zei ze, maar ik zag dat ze niet luisterde. Ze keek weer naar de televisie, een herhaling van een praatprogramma.

Ik zei dat ik naar de les had gekeken en uit mijn hoofd had geleerd waar de letters langs de rijbaan staan: A-F-B-M-C-H-E-K. Alle Flinke Boeren Met Centen Hebben Een Koe.

‘Wie heeft een koe?’ vroeg mijn moeder verbaasd.

Ik hoefde het niet uit te leggen, want ze hoorde de voordeur.

‘Dat is Anniek!’ zei ze blij. ‘Ik ben benieuwd of ze wat heeft gevonden.’

Mijn zus kwam de kamer in met grote tassen.

‘Ik heb zulke leuke dingen, mam!’ riep ze. Ik stond op en ging naar de keuken om iets te drinken te pakken. Toen ik weer in de kamer kwam, lag de bank vol kleren.

Even later kwamen mijn vader en mijn broer terug van het voetbalveld en praatte iedereen door elkaar.

’s Avonds aten we pizza omdat het zaterdag was en de burens kwamen ook nog langs, zodat ik het nergens over kon hebben.

De volgende dag probeerde ik het nog eens, toen mijn vader in de krant zat te bladeren. ‘Mag ik op ponyles?’

Hij keek niet eens op van z’n krant. ‘Ga maar op meisjesvoetbal,’ zei hij. ‘Dat doen heel veel meiden van jouw leeftijd en dan kun je meteen meedelen op zaterdag als ik Bram naar het veld breng.’

Ik begreep ook wel dat het op deze manier niets zou worden. En op meisjesvoetbal wilde ik echt niet!

Voortaan ging ik bijna elke zaterdag met Marylou mee naar de manege. Ze is de enige met wie ik praat in de pauze. Zij heeft ook nog andere vriendinnen, maar ik niet. De meeste kinderen vinden mij saai omdat ik nooit iets zeg.

Dat was op de basisschool al zo. Ik ben gewoon stil van mezelf. Maar ik ben nooit gepest, want als iemand vervelend begint te doen, kan ik me heel goed verdedigen. Ik sla hard, dat heb ik van Bram geleerd en mijn zus heeft me leren schelden. Dat weten mijn klasgenoten, dus hoeft het haast nooit.

Thuis heb ik niet verteld dat ik elke zaterdag naar de manege ga. Ik zeg altijd dat ik met Marylou heb afgesproken. De eerste keer dat ik dat zei, schoot mijn moeder in de lach.

‘Wat een deftige naam!’ zei ze. En mijn vader begon een liedje van vroeger te zingen: *Hello Marylou!*

Laatst vertelde ik Marylou van het liedje, toen we naar de manege fietsten.

Ze zuchtte. ‘Mijn vader zingt dat ook altijd. Ik ben naar dat liedje vernoemd. Mijn zus heet Marjoleine, dat was ook een liedje.’

In de foyer gingen we meteen kijken op wie ze zat.

‘O nee, érg!’ riep Marylou. ‘Ik moet op Capriool, die bokt.’

‘Misschien doet hij het bij jou niet,’ zei ik.

‘Echt wel! En op stal doet hij ook vervelend. Als je zijn hoeven uitkrabt, begint hij altijd te schoppen.’

‘Zullen we het toch maar proberen?’ stelde ik voor. ‘Als het echt niet gaat, kunnen we altijd aan Sandra vragen of ze helpt.’

Sandra is het stalmeisje dat op zaterdag werkt.

We gingen de stal in waar de pony’s in groepjes van vier achter stevige stangen stonden. Ze konden vrij rondscharrelen in hun deel van de stal, ze zaten niet vast aan de muur. Dat was beter voor ze dan de ouderwetse stands waar ze aan halsters vastzaten. Dat had Sandra me verteld. Ik liep soms met haar mee terwijl Marylou reed. Dan mocht ik helpen met voeren, met stro halen of met vegen en intussen leerde zij me allerlei dingen. Zij had ook laten zien hoe ik me moest gedragen bij moeilijke pony’s.

‘Heel rustig naar binnen gaan en goed rechtop lopen. En als een pony lelijk wil doen, steek je even je hand in de lucht. Dat is genoeg. Dan vindt hij al dat jij groter en sterker bent. Niet schrikachtig doen of zenuwachtig, want daar kunnen ze niet tegen.’

Ik liep voorop naar de plek waar Capriool stond. Hij had een iets minder grote ruimte en stond met maar één andere pony, een oud merrietje dat heel rustig was.

‘Durf jij?’ vroeg Marylou.

Ik knikte en maakte de ketting voor zijn stal los. Capriool legde meteen zijn oren plat. Ik hield mijn hand hoog en zei: ‘Het is goed, Capriool, we doen niks vervelends.’

Marylou bleef in het gangpad staan.

‘Geef maar een hoevenkrabber,’ zei ik.

Ze reikte hem aan. Ik liep naar de schouder van de pony en keek naar hem. Hij keek terug, maar hij dreigde niet. Ik boog me naar zijn linkerhoef. ‘Voet!’ zei ik.

Hij gaf hem meteen.

Nu moest ik naar zijn linkerachterhoef. Dat was al veel moeilijker, want als hij wilde trappen, kon het gemakkelijk. Ik bleef rechtop staan en keek opnieuw naar zijn oren. Die lagen niet echt plat, maar hij kon ineens kwaad worden, wist ik. Ik stak mijn hand op.

‘Pas op, hoor!’ zei ik streng. Nu kon ik zijn achterhoeven uitkrabben.

Mijn hart bonsde wel, maar ik ging gewoon door. Nu nog de rechtervoorhoef, maar die was veel minder eng dan zijn achterbenen.

‘Durf je hem wel te poetsen?’ vroeg ik aan Marylou.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ga even wat drinken in de foyer, ik kom straks wel terug. Zadel je hem ook op?’ Ze liet haar poetsdoos staan en liep weg.

Ik beet op mijn lip. Ik had nog nooit een pony in mijn eentje gezadeld. Meestal hielp ik alleen maar. Nu moest het, omdat ik stoer had lopen doen en dan was het ook nog Capriool. Ik pakte de rosborstel en begon bij zijn hals. Hij liet het toe en ik kon hem ook met de zachte borstel poetsen. Hij vond het misschien zelfs fijn. Toen ik klaar was, bleef hij ontspannen staan.

‘Nu komt het echt moeilijke, Capriool,’ zei ik.

Ik liep naar de zadelkamer. Hoe moest het ook weer precies? De deken moest een handbreedte voor de schoft, het hoogste punt van zijn schouder. En de punt van de deken moest je omhoogtrekken in het kuiltje onder het zadel. Dat wist ik ook nog. Dan kon je de singel, de riem van het zadel, vastmaken. Zou hij het toelaten?

Als ik Sandra zie, vraag ik of zij het wil doen, nam ik me voor,

maar Sandra was er niet. Wel een instructrice, maar die durfde ik niet aan te spreken. Het moest maar. Met het zadel en het hoofdstel liep ik terug naar Capriool.

Hij legde opnieuw zijn oren in zijn nek toen ik de ketting losmaakte en zijn stand binnenstapte. Maar hij tilde zijn been niet op en deed eigenlijk niks. Het merrietje trok zich al helemaal niets van me aan.

‘Braaf!’ zei ik, om mezelf moed in te spreken.

Voor ik de deken op zijn rug legde, liet ik hem eraan ruiken en hetzelfde deed ik ook met het zadel. Het ging goed. Heel zachtjes haalde ik de singel aan.

‘Die doen we zo dadelijk wel strak,’ zei ik.

Net toen ik het hoofdstel om wilde doen, kwam Marylou terug.

‘Zo leuk,’ zei ze. ‘We gaan volgende week een herfstrit maken. Buiten.’

Ik zal wel teleurgesteld gekeken hebben, want ze vervolgde: ‘Nou, dan sla je toch een weekje over. Daarna is alles weer gewoon.’

Ik zei niets terug.

Marylou keek op haar telefoon. ‘We moeten opschieten. Doe je hem ook zijn hoofdstel om?’

‘Ik weet niet of ik dat kan,’ zei ik.

‘Ach jawel, natuurlijk kun je dat!’ Ze klonk ongeduldig.

Ik legde de teugel om Capriools hals en bood hem het bit aan. Hij deed zijn hoofd omhoog en keek weer chagrijnig, maar ik zei: ‘Pas op, hoor!’ alsof ik de baas was en toen deed hij gehoorzaam zijn mond open. Ik kon het bit gewoon in zijn mond leggen en de riempjes dichtdoen.

‘Eigenlijk is hij heel lief,’ zei ik.

‘Ik geloof er niks van,’ zei Marylou. ‘Wil jij hem in mijn plaats rijden?’

‘Ik wou dat ik het kon,’ zuchtte ik.

‘Ach, dat leer je vanzelf, als je eenmaal op les zit,’ zei ze.

Maar zij had gemakkelijk praten, zij rijdt vanaf haar achtste jaar. Ik zou deze herfst dertien worden en ik had nog nooit op een pony gezeten.

Ze nam Capriool van me over en terwijl ze naar de rijbaan liep, bedacht ik een plan.